

Libris.ro

Respect pentru oameni și cărți

Sergiu Popovici

MARGARITA

Editura PASTEL, Braşov, 2016

Cuprins

Margarita.....	5
Accidentul.....	117
Corneluș.....	148
Vremuri estivale.....	167
Procurori	216
Plimbări prin Paradis	241
Prin negura vremurilor	259

1

Vise cu vărul Sorin Duvăz și-apoi cu verișoara Margarita. În fiecare noapte visa câte ceva. Uneori, de-abia aștepta să adoarmă ca să vadă ce noutăți îi mai prezenta cinematoteca nebuloasei lumi a spiritelor. O fi ceva cu aceste vise, pornite din subconștientul său!? Erau avertismente, proorociri ale viitorului, revelații ale vieții de dincolo, unde telepatice ale sufletelor strămoșilor, zburând, vii, libere, prin cosmos, jucându-se cu creierele oamenilor ca într-un fel de lego, transmițând idei și sfaturi, învârtind încrângături imprevizibile de complicate întâmplări!? Cititoare de vise!? Cine poate crede astfel de bazaconii, fabulații de vrăjitoare în căutare de mijloace facile de subzistență!?

Interesantă viața Margarinei, cu credința ei într-o altă civilizație, extraterestră, cosmogonică, viața de apoi, suflete eliberate dintr-un trup uzat, folosit până la o epuizare completă, călătorind libere de orice boală și chin, după ce și-au parcurs perioada de antecameră a Veșniciei!? Vorbea cu mare siguranță, de parcă i-ar fi văzut pe acei super-evoluăți eterni, sau a schimbat mesaje cu ei, prin unde telemagnetice, prin Internet, prin vis!? S-a documentat cu materiale de la NASA, de la misterioșii indieni, tibetani, chinezi, și s-a încredințat că există viață în cosmos, ființe superioare nouă, care ne îndrumă, ne monitorizează și ne primesc după ce ne-am ispășit perioada de purgatoriu. În

tot cazul, cu această credință privești altfel sfârșitul creștinesc, fără nici o teamă sau supărare, cu bucurie chiar că ajungi la o lume superioară, unde nu sunt nici lacrimi și nici suspine, îți întâlnești părinții, bunicii, prietenele dragi și chiar îndrumi sorții spre binecuvântarea celor rămași în urmă, le faci un bine care să le ușureze și să le înveselească traiul pe Pământ. Să fie și ei liniștiți că dânzei i-a venit sorocul de plecare și să n-aibă nici o grijă, căci va fi într-un loc mai frumos, lipsit completamente de necazuri și suferințe. Era complet liniștită, fără nici o teamă, lacrimi sau suspine, pentru o trecere simplă a unui ocean intercalat între două lumi diferite, de la copilărie la senectute.

Margarita a fost o fetiță ținută din scurt de către mama ei, Eleonora, pe scurt Lora, o învățătoare destoinică, rămasă din tinerețe văduvă, cu doi copii. Fiică de preot, cu o mamă, Natalia, preoteasa, îndârjită și luptătoare ca o leoaică pentru copii și familie, a inoculat în ei aceeași conștiință de a munci în permanență, de a se lupta pentru asigurarea unui trai cinstit, îndestulat, mai bun și mai vrednic de toate laudele unei societăți culte și educate. Așa fusese familia sa, cu oameni luminați, credincioși, curați la suflet, muncitori, și era o mare rușine să nu urmezi acest drum pe care au mers strămoșii tăi, pas cu pas.

Trebuia muncit tot timpul pentru a avea o iarnă liniștită, apoi pentru a fi pregătit pentru orice neprevăzute, sociale, politice, atmosferice, vor veni. Era foarte speriată de un eventual cataclism, din care motiv era foarte zgârcită și aduna orice putea fi util în eventualele vremuri de restriște, cu atât mai mult cu cât avea în sarcină soarta a

patru copii trimiși de bunul Dumnezeu ca să le întărească gospodăria.

Lora trăia la Craiova, refugiată după cel de-al doilea război mondial. Radu, băiatul, Răducu, Duțu, cum îl alintase ea pe când era de-o șchioapă, era de-acum la liceu și învăța destul de bine. Lora era mândră de el cum creștea, frumușel, inteligent, și avea mari așteptări de la dânsul.

Era prin anii 1950, sub domnia lui Dej, ceferistul revoluționar, cu noua orânduire social-politică adoptată după modelul sovietic, dar multă lume încă mai spera la întoarcerea sortii de sub stăpânirea bolșevică, la eliberarea țării, revenirea la vremurile democratice ale anilor 1935.

Se aflau în România sute de mii de basarabeni și bucovineni care nu se împăcau cu statutul de refugiați, cu pierderea pământurilor și caselor lor bine tocmit, luate acum de „marele prieten de la Răsărit”. Mai veneau zvonuri din teritoriile pierdute, prieteni și rude rămase acolo, încărcate în vagoane de vite și trimise la Siberia, alții băgați prin închisori sau împușcați. Aveau norme tovarășii sovietici de a curăța țara de dușmani ai poporului, cam trei mii de suflete pe zi, în Basarabia, după indicațiile prețioase ale conducătorului preaiubit și slăvit, Iosif Vissarionovici Stalin. Așa le ieșiseră lui Lenin și celorlalți activiști calculele, că forțele revoluției atingeau doar treizeci la sută din populație, că exista un alt treizeci la sută care nu puteau fi schimbați din credințele lor burghezo-latifundiare și era obligatoriu să-i scoată din societatea lor ce se înfiripa pe o direcție nouă, proletară, radicală, luminoasă. Erau încă slabi și trebuiau să acționeze rapid, fără milă, pentru a nu fi ei înșiși înghițiți apoi de adversarii treziți din letargie, din

pumnii încasați la marea revoluție socialist-democratică din noiembrie. S-au organizat bine radicalii bolșevici și au tăiat în carne vie, ca să-și asigure puterea.

Diferența de patruzeci la sută o reprezentau cei moderați, fără o ideologie anume, pe care sperau să-i înglobeze în noua societate, să-i lămurească prin vorbă bună să mărșăluiască alături de ei.

Erau duși românii din Basarabia și Bucovina, cei mai înstăriți, cei mai intelectuali, și veneau rusnaci cu doar cămașa pe ei de se instalau în casele și pe pământurile lor bine rânduite. Scădea proporția de români în regiune și creștea numărul slavilor.

Cei plecați în România sufereau și se bucurau că n-au rămas acolo, cu pericolul veșnic de a fi luați pe sus și trimiși în condiții groaznice de transport și, apoi, de trai, în estul îndepărtat, sălbatec și friguros. O soră de-a mamei lui Duțu, Blondina, Dina mai pe scurt, care a rămas în Chișinăul ocupat de curând de sovietici, a fost surghiunită în Siberia pentru niște vorbe ușor ofensatoare la adresa cotropitorilor.

Rămasă singură în casa ei de la Chișinău, soțul fiind ucis în război, rusnacii i-au băgat doi oameni de-ai lor în gazdă, soț-soție, iar aceștia au făcut ce-au făcut ca să se descotorosească de ea și să rămână stăpâni pe toată ograda. Simplu și fără nici o milă creștinească, fără nici o remușcare, au reclamat-o la puterea de atunci că este nemulțumită de noul regim, că îl batjocorește încontinuu, iar aceasta, care și așa avea sarcina scrisă ca să evacueze cât mai mulți români, mai mult ca sigur dușmani ai noului regim, au încărcat-o și pe dânsa într-un vagon de vite cu destinația la Sibir.

A stat acolo șaptesprezece ani, plini de chinuri și încercări barbare, la limita civilizației și a omeniei, la limita prăbușirii fizice și psihice, foame, frig, teroare.

A rezistat totuși și s-a întors după moartea lui Stalin, mai întâi la Chișinău, și apoi la Iași, la fiul său, care se refugiase la vreme, în anii '44. Era liniștită după suferințele îndurate, voia să le uite, să nu mai știe de ele. Nu povestea de acele vremuri trecute, erau prea groaznice, iar rememorarea lor o deprimea și o făcea să plângă. Atâta mizerie și chinuri nu se puteau povesti, nici n-ai putea crede că ar exista așa o crimă pe fața pământului. Era de mirare că putuse trece prin toate acestea și numai credința puternică în Dumnezeu a salvat-o. Rugăciuni și rugăciuni, credința că există acolo sus cineva care se îngrijește de soarta ei și-i mângâie sufletul, o susține, o îmbărbătează, a făcut-o să îndure toate încercările iadului în care se afla pentru a putea apoi pași cu fruntea luminată pe tărâmurii mai bune, să-și vadă iarăși fiul, să-l poată ajuta ca să-i fie mai bine.

A îndrăznit să-i calce pe bombeu pe proletarii cei uniți din toate țările, aceștia au înșfăcat-o și au dus-o la pieire, s-au străduit din răputeri ca s-o desființeze completamente ca ființă pământească, dar ea, uite că a rezistat și a scăpat. La multe principii a trebuit să renunțe, la multe mizerii a trebuit să facă față, fără a scoate un cuvânt, toate blestemele și anafurele ținându-le mascate, purtând în gând grija față de copilul ei ajuns singur-singurel în România și visul de a-l vedea din nou.

Bunicul lui Duțu era preot, iar bunica, Natalia, cu spiritul său de mamă supradevotată, n-a îndurat s-o lase pe Dina să plece singură în surghiun, și s-a urcat împreu-